

seende Phosphor desværre er en Gjenstand, som er farlig, om end dens Betskaffenhed som Gift ikke ubetinget anerkendes. Men, uagtet man saaledes ikke voblikkelig har kunnet gjøre noget til at formindste Udgifterne, saa har jeg dog ingenlunde undladt at henvende Opmærksomheden paa hvad der kan tjene til i Tidens Længde at formindste disse Udgifter. Jeg har allerede for længere Tid siden sat under Overveielse i mit Ministerium, om der i saa Henseende ikke kunde ad Lovgivningens Vej virkes til et ønskeligt Maal; det vil saaledes være den ærede Forsamling bekendt, at der allerede i 1836 fandt endeel Forhandlinger Sted i den roeskildske Stænderforsamling om denne Materie, hvilket ledede til, at der i 1839 under 27de November udkom en Placat, som gav Bestemmelser til yderligere Betyggelse for Brandassurancesvesenet. Noget særdeles stor Virkning har der imidlertid ikke været sporet af disse Bestemmelser, og den Tanke laa derfor Justitsministeriet nær, om der ikke kunde drages yderligere Foranstaltninger i saa Henseende. Dette gaar isærdeles ud paa det Spørgsmaal, om man ikke kunde vinde noget Betydeligt ved en Classification af de asurerede Bygninger, ved en Bestemmelse om, at Bygningerne ikke kunne asureres for deres fulde Taxationsværdi, og endelig ved at foreskrive Regler for Taxationen; for at den ikke skal blive for høi. De Forhandlinger, som føres om disse Punkter, ere endnu ikke komne saavidt, at jeg kan yttre mig om, om der vil komme noget Bæsentligt ud deraf; men det er i alt Fald en Sag, som maa ligge mig paa Hjerte, og som jeg derfor ikke skal tabe af Sigte; imidlertid allerede nu at gaar nærmere ind paa, hvad der i saa Henseende kan ventes, vilde ligge udenfor nærværende Sag.

Jeg vil haabe, at den ærede Spørger, ved de Oplysninger, jeg saaledes har meddeelt, vil finde sig tilfredsstillt med Hensyn til den frematte Forespørgsels Realitet.

Frølund: Der er dog et Par Bemærkninger, som jeg ikke kan tilbageholde; jeg skal først tillade mig at rette et Spørgsmaal med

Hensyn til det Udtryk: „intet skylder“; thi det kunde let vildlede os, hvis vi ikke bleve enige om, i hvad Betydning det skal tages. Det kan nemlig vel være, at der er afgaaet, og det holder jeg mig overbevist om, efter hvad den ærede Minister har erklæret, at der er afgaaet Anviisninger herfra Kassen til Amtsforvalterne rundt om i Landet; men tør jeg spørge Justitsministeren om Udtrykket „intet skylder“ da altsaa vil sige, at Anviisning paa vedkommende Summer er afgaaet til Amtsforvalteren, og at den ærede Justitsminister saaledes anseer Gjalden for afgjort, naar Anviisningen kun er udgaaet til Amtskasserne?

Justitsministeren: Ja, forsaavidt man er vis paa, at Amtsforvalteren har Tilstrækkeligt til at honorere disse Anviisninger med, ellers kan man ikke kalde dem fyldestgjorte. Kravet er først fyldestgjort, naar Udbetaling kan finde Sted paa Amtskassen, og Ministeriet har hidtil søgt, saavidt muligt, ikke at anvise Mere, end der var i Behold paa Amtstuen, hvorom der jævnlig indkommer Beretning.

Frølund: Det er altsaa at forstaae saaledes, at den ærede Justitsminister er for Voblikket aldeles sikker paa, at de Anviisninger, som ere udgaaede fra Justitsministeriet paa Udbetalinger for Brandskade, kunne honoreres paa vedkommende Amtstue, og i saa Fald kan jeg Intet derom have at bemærke. At det ikke for har været saaledes, er vistnok fornemmeligt det, som har vaakt Uro; jeg mener, at Ministeren vil indrømme, at det ofte har været Tilfældet, at Anviisningerne have været udgaaede, og at man altsaa saaledes her har anseet Gjalden for betalt, medens derimod Amtskassen ikke har kunnet udbetale dem.

Rettelse.

No. 99 Sp. 1575 L. 8 f. n. staar: „under 5te November“ læs: „i Sommerens Løb.“